

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Determinarea competenței și a resortului în cereri reunite și în cereri nedeterminate, de d-l E. M. Sculi.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. I : *Alexandrina și G. Tăpârdea cu Elena Mongescu ;*

Idem : *Arhimandritul Meletie Collumogeanu cu C. E. Schina și alții ;*

Idem și Curtea de apel din Galați, s. II : *Anghelina Ionescu cu Căpitan Ionescu și Comandantul depositului marinei din Galați ;*

Tribunalul județului Muscel : *Ioh. Duțeanu cu Maria Bucur, Nae Roșca și alții cu o Observație de d-l D. Alexandresco ;*

Necrolog.

Determinarea competenței și a resortului în cereri reunite și în cereri nedeterminate

Petițiunea introductivă de instanță cuprinde de obicei un singur capăt de cerere principal. Aceasta este situațiunea regulată, ipoteza normală și conformă cu textul și spiritul procedurii noastre civile. Ori-ce drept are o acțiune și ori-ce acțiune se pune în mișcare printr'o cerere. Art. 66 din procedură pune regula că ori-cine pretinde verii un drept sau vre un lucru, spre al dobîndi trebuie să formeze o cerere. Sunt deci anulabile acțiunile pornite de mai mulți fără legătură între ei, sau cuprinzând mai multe drepturi deosebite. Art. 68 din procedură arată excepțiunea, că mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pîrite, când este între ele o legătură de interes relativă la pricină, sau când obligațiunea lor stă pe acelaș temei juridic sau de fapt.

Se poate întîmpla însă, ca într'o singură petițiune să se cuprindă mai multe cereri principale, fie din cauză că ar fi conexe, fie că s'ar impune de un anume text de lege, ca acțiunea să se introducă cu o singură petiție (art. 1196 C. civ.), sau fie că n'ar fi reunite cererile de cât din capriciul sau ignoranța părții.

Ori-care ar fi cauza reunirii, o întrebare se impune : trebuie adunate toate capetele de cerere

la un loc, sau trebuie examinate fie-care în parte, pentru determinarea competenței sau a resortului ?

Chestiunea este foarte mult discutată în Franța, și poate fi și la noi, de și nu știu dacă vre-unul din autorii noștri s'ar fi ocupat de chestiune.

Unii autori zic că trebuiesc adunate toate cifrele din petițiunea introductivă și după total, judecata trebuie să declare că este competentă sau nu, sau că hotărîrea este în prima sau ultima instanță ⁽¹⁾.

Alți autori, și în primul rând Foucher, susțin că nu trebuiesc adunate capetele de cerere, de cât atunci când se bazează pe același titlu sau aŭ o cauză comună ; când însă capetele de cerere se bazează pe titluri deosebite și derivă din cauze deosebite, atunci fie-care capăt de cerere trebuie privit a parte, regulându-se competența pentru fie-care deosebit, după principiul, *quot capita tot reurentiae* ⁽²⁾.

Jurisprudența în Franța este stabilită în acest din urmă sens. Curtea de casație franceză a avut dese ori ocaziunea să se pronunțe asupra acestei controverse și din toate deciziunile se pot scoate cam următoarele regule :

Ca reunirea mai multor cereri într'o aceeași petițiune, sau joncțiunea lor prin judecată, să aibă ca urmare determinarea instanței după cifra totală a cererilor, trebuie ca ele să aibă între dînsese o legătură comună rezultând, în primul rînd, din comunitatea mijloacelor invocate ; ca ele să se prezinte și să fie desbătute înaintea judecătorului cu un caracter de unitate, care, în realitate, din diferite cereri să nu facă de cât una singură ; alt-tel își păstrează caracterul distinct și separat, și sunt susceptibile de apel după cum cifra fiecărei din ele este superioară sau inferioară cifrei ultimei instanțe ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Merlin, Répert., *Dernier ressort*, § 6 ; Henrion, *Compét. de juges de paix* ; Carré, 216, 300 și 384 ; J. E. Allain, *Manuel encyclopédique des juges de paix*, tom. II, n. 1685.

⁽²⁾ Foucher asupra lui Carré, *Lois de la compét.*, tom. IV, pag. 300.

⁽³⁾ T. Crépon, *Appel en matière civile*, tom. I, No. 326,

În procedura noastră civilă există aceeași lacună ca în Codul frances, și situațiunea fiind identică, aceleași soluțiuni se pota da.

Nici un text nu ne obligă și nici rațiunea nu ne îndreptățește de a întruni la un loc cererile ce n'aũ între ele nici o legătură, sau nu sunt bazate pe același titlu. Reunirea a două cereri deosebite prin natura lor nu ridică fie-căreia caracterul său propriu; jonctiunea unor atari cereri lasă fie-căreia regulele ei de competență deosebite.

Materia este controversată și în legea judecătoriailor de pace, fiind-că și acest text tace cu desăvârșire. Mai bine s'ar putea spune, că legea judecătoriailor ocolește chestiunea, căci în art. sėu 56 se ocupă de o chestiune analoagă, urmând o veche controversă; se ocupă de cazul pluralității de reclamanți sau de părăți, punend ca regulă că competența se determină după cea-ce se cere de toți reclamanții sau se pretinde de la toți părății, atunci când acțiunea derivă din acelaș fapt juridic. Rămân în domeniul controversēi cazul când acțiunea nu derivă din acelaș fapt juridic și cazul pluralității capetelor de cerere.

Majoritatea judecătoriailor noștri de ocol inclină pentru un sistem opus soluțiunii date de noi în procedura civilă. La aceasta îi îndreptățește, în mare parte, faptul că judecătorul de ocol are o competență limitată la anumită sumă, analogia ce este între cazul nostru și cazul rezolvit de art. 56 și principiul că *ubi eadem legis ratio ibi eadem legis dispositio*.

Credem, însă, că analogiile și argumentele *per a contrario* nu ne pot intru nimic îndepărta de dreptul comun. Cazul rămâne neprevăzut de legea de excepțiune, legea judecătoriailor, prin urmare sub imperiul dreptului comun, fiind a se aplica soluțiunile date acolo.

În Franța controversa a fost curmată în materiile de competență judecătoriailor de pace, prin art. 9 din legea de la 25 Maiu 1838, în sensul că atunci când mai multe cereri aũ fost reunite, competența se determină după totalul capetelor de cerere.

Iată cum Renouard, raportorul legii din 1838, arată rațiunea acestei soluțiuni în camera deputaților :

A ne juger la question que par les principes généraux du droit, il paraıtrait logique de décider que chaque chef de demande constitue une demande distincte non abstant votre commission a pensé, avec la précédente commission de 1835 et avec le projet de loi, que la solution la plus restrictive de la compétence, celle qui ne forme qu'un seul tout de chefs de demande réunis doit être préférée.

Décider autrement ce serait autoriser une extension démesurée de la compétence : ce serait s'exposer à ce que le juge de paix, cédant trop facilement à un désir de justice transactionnelle, sacrifiât quelque fois à des conditions de fait la stricte application du droit : on soumettrait aux juges de paix des questions souvent difficiles sur la divisibilité de demandes, et l'on ferait naitre de procès prejudiciels sur la question de savoir si ces demandes proviennent en non de causes différentes (4).

Fără a avea temere de justiția transacțională a judecătoriailor de ocol și de aceea că ei se vor ocupa de condițiunile de fapt mai mult de cât de texte, într'o viitoare revisuire a legii judecătoriailor, credem că legiuitorul român va adopta soluțiunea lui Renouard și a legii franceze din 1838, care cadrează mai bine cu economia legii noastre pentru judecătoriai, de cât soluțiunea ce se poate da în procedura civilă (5).

Nu mai puțin controversată este în procedura noastră chestiunea cererilor nedeterminate; când de pildă cererea ar avea de obiect o prestațiune periodică, o pensiune lunară sau anuală. Care este instanța competentă, ear judecata se va pronunța în prima sau în ultima instanță ?

Când petițiunea nu arată de cât quantumul lunar sau anual fără a arăta pe câte luni sau pe câți ani se cere prestațiunea, cererea intră în categoria cererilor nedeterminate, dar în principiu determinabile. O ast-fel de cerere nu poate fi nici o dată în ultima instanță

Ca cererea să fie în ultima instanță trebuie să fie precisă, arătând cifra exactă a litigiului. O cifră aproximativă ar face indoelnic dreptul de apel. Aceasta este o regulă absolută : orî de câte orî cifra nu se arată cu exactitate, hotărîrea este cu drept de apel, apelul fiind de drept comun (6).

În privința instanței competente, credem că judecătoriaiile sunt incompetente de a judeca, chiar când prestațiunea lunară ar fi sub cifra competenței judecătoriailor. Rațiunea e a aceeași ca mai sus. Judecătoriaiile sunt instanțe de excepțiune cu o competență limitată. Dacă cererea este nedeterminată se naște indoeală despre cifra litigiului și nu se poate spune de mai înainte și precis că nu s'a ieșit din limita puterii de a judeca a judecătorului de ocol. Fiind indoială, nu la competența instanței de excepțiune trebuie să ne gândim

(4) Allain, *Manuel encyclopédique des juges de paix*, vol. II, pag. 428 și 429.

(5) A se vedea și decisiunile casațiunei franceze din 7 Aprilie 1858; 26 Febr. 1868; idem 5 Decembrie 1871; idem 31 Decembrie 1873.

(6) Rousseau et Laisney, n. 111.

ci la a instanței de drept comun, a tribunalului de județ.

Despre toate aceste textele noastre tac, fie pentru raritatea cazurilor, fie pentru că n'aũ vrut să intre în prea mică detaliu. Cea-ce este însă de observat, e că legiuitorii noștri, prin tăcere, lasă largi deschise porțile interpretării, cu toate strigătele de alarmă ale dogmaticilor amatori de texte.

Nu e oare aici un simptom de evoluție către un principiu contrar regulei lui Bacon, *optima lex quae minimum iudici reliquit* . . . , nu e oare manifestă temerea legiuitorilor, că lăsând prea puțin judecătorului și fugind de arbitrarul său, să nu cadă într'un rău mai mare, în tirania textelor ?

E. M. Sculi

Jud. ocolului Șerbănești (Olt)

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 29 Mai 1902

Președenția D-lui CHR PHEREKYDE, Consilier

Alexandrina și G. Țăpârdea cu Elena Mongescu

Ordonanță prezidențială. — Procedura cunoscută sub numele de «*référés*». — Când se întrebuințează. — Dacă se poate întinde și la alte cazuri. — Necompetența prezidentului, și a tribunalului în apel, de a o întinde și la alte cazuri. — Casare fără trimitere. — (Art. 66 bis din Proc. civilă; art. 39 din Legea organică a Curții de casație).

Potrivit dispozițiilor art. 66 bis din Procedura civilă, pentru a fi locul și cazul de a se da o ordonanță prezidențială menită a avea un caracter vremelnic și executoriu prin sine însăși, trebuie ca pe de o parte afacerea să fie urgentă, iar pe de altă parte să fie vorba saũ de păstrarea unui drept care s'ar primejdui prin întârziere, saũ de înlăturarea unor obstacole ivite la aducerea la îndeplinire a unui titlu executoriu.

*Această procedură excepțională, cunoscută în drept sub numele de «*référés*», introdusă și admisă de legiuitorul actualului Cod de procedură civilă, nu se poate aplica și întinde prin interpretare și la alte cazuri ce nu s'ar găsi în sus arătatele condițiuni.*

În cas când această Procedură s'ar întinde la cazuri ce nu sunt în condițiunile sus citate, președintele tribunalului pe cale de ordonanță, și tribunalul în apel asupra acestei ordonanțe, slatuează fără competență și în acest cas sentința este casabilă, și cum pricina nu poate primi o altă urmare de judecată pe această cale, casarea se face fără trimitere.

Decisiunea 211/902. — Casată, în urma recursului făcut de Alexandrina și G. Țăpârdea, sentința Tribunalului Gorj No. 277/1901, dată în proces cu Elena Mongescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l consilier C. Oeconomu în citirea raportului făcut în cauză ;

Pe d-l avocat Em. Porumbaru în dezvoltarea motivului de casare ; și

Pe d-l avocat Mitescu din partea intimată în combatere.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 66 bis pr. civ. și incompetență.

«Dispozițiunile privitoare la trimitere în posesiune a moștenitorilor sunt de resortul tribunalului și nu pot fi luate pe cale de ordonanțe prezidențiale întru cât ele se pronunță asupra existenței unui drept iar nu asupra unei măsurii vremelnice».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că la inventarierea averii defunctului Gr. Mongescu, s'a găsit între altele și un plic sigilat pe care stă scris : plicul acesta conține însemnări și acte de unele sume ce mă sciũ dator, — nu se va deschide de cât când moștenitorii mei vor fi urmăriți a plăti vre-o sumă pentru mine, pentru toate cele-l'alte daraveri ce am avut deosebite plicuri cari conțin actele de desfacerile ce am făcut chiar eu ; că, Alexandrina Țăpârdea — recurenta de azi — cu autorizațiunea soțului său și în calitate de moștenitoare a decedatului său părinte, Gr. Mongescu, a cerut președintelui trib. Mehedinți să 'i libereze acel plic ce a fost depus la tribunal de către judecătorul care a făcut inventarierea, susținând că 'i aparține ca unica moștenitoare și că nici un text de lege nu prevede deschiderea lui ; că președintele trib. Mehedinți, citând în camera de consiliu și pe Elena Mongescu — intimată azi în recurs — soția defunctului și examinând cererea recurente de a i se libera plicul așa sigilat cum se găsea, a respins-o pe motiv că acel plic urmează a se deschide față cu intimata, care a figurat ca parte interesată la punerea peceților și s'a opus la liberarea plicului în cestiune mai înainte de a fi deschis spre a se vedea conținutul lui ; că recurenta, în baza art. 66 bis din procedura civilă, atacând cu apel ordonanța prezidențială, tribunalului prin sentința supusă azi recursului, a admis în totul motivele din ordonanță și a respins apelul ca neîntemeiat ; Considerând că acestea fiind faptele, cari rezultă din sentința atacată cu recurs, este constant că, în privința liberării sus arătatului plic, în primirea recurente, s'a ivit un litigiũ, aceasta din urmă pretinzând că dânsa are dreptul exclusiv ca unică moștenitoare a defunctului său părinte, de a 'i se da plicul așa sigilat, cum s'a găsit, iar intimata că ar avea și ea dreptul, ca parte interesată, întru cât a figurat la punerea peceților, să vadă dacă plicul nu conține acte saũ valoare privitoare și la dânsa ;

Considerând că din dispozițiunile art. 66 bis din procedura civilă rezultă că spre a fi locul și cazul de a se da o ordonanță prezidențială, menită a avea un caracter vremelnic și executoriu prin sine însăși (alin. 4 de sub acest articol), trebuie ca pe de o parte, afacerea să fie urgentă, iar pe de altă parte, să fie vorba saũ de păstrarea unui drept care s'ar primejdui prin întârzierea, saũ de înlăturarea unor obstacole ivite la aducerea la îndeplinire a unui titlu executoriu ;

Considerând că această procedură excepțională cunoscută în drept sub numele de *référés*, introdusă și admisă de legiuitorul actualului cod de procedură civilă, prin aliniatul II de sub citatul articol, nu se poate aplica și întinde prin interpretare și la alte cazuri ce nu s'ar găsi în sus arătatele condițiuni ;

Considerând că ast-fel fiind, și întru cât în specie asupra cestiunei dacă plicul trebuie a se libera recurente sigilat, așa cum s'a găsit la inventariere, saũ că trebuie a se desigila mai înteiũ spre a se vedea ce conține, s'a ivit un adevărat litigiũ, relativ la existența unui drept, ce fie-care din părți pretind, — litigiũ de natură a fi rezolvat pe căile ordinare, conform dreptului comun, întru cât afacerea în sine, pe deoparte nu poate fi privită ca urgentă, iar pe de alta nu e vorba de păstrarea unui drept care s'ar primejdui prin întârziere — apoi, învederat că președintele tribunalului, pe cale de

ordonanță prezidențială și tribunalul, în apel, asupra ei, au statuat fără competență și prin urmare, din acest punct de vedere, sentința atacată urmează a se casa;

Considerând că pricina, nefiind de natură a primi o altă urmare de judecată pe această cale, și neputând fi rezolvată de cât în urma unei acțiuni regulat intențată pe cale ordinară, casarea — conform art. 39 din legea Curței de casație — urmează a se face fără trimitere.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-alte mijloace invocate, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 7 Iunie 1902

Președinția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Arhimandritul Meletie Cotlumoșianu cu C. E. Schina și alții

Perimare. — Apel. — Cererea de perimare a apelului făcut și obținută numai de unul din intimati. — Dacă apelul se perimă față de toți intimati. — Comunitate de interese. — Testament. — Anulare. — Apelul făcut de legatar. — Perimare cerută de un moștenitor. — Perimare față de toți moștenitorii. — (Art. 257, 260 și 261 Proc. civilă).

Fiind de principiu că atunci când între mai multe persoane există o comunitate de interese fie care din ele este presupusă a avea un mandat tacit din partea celor-l-alte pentru a le face condițiunea mai bună, perimarea unui apel cerută și obținută de un intimat profită tuturilor celor-l-alți intimati din apel.

Ast-fel, când rudele de sânge ale unui decedat atacă testamentul său în nulitate și obțin câștig de cauză la tribunal, dacă apelul făcut de legatar contra hotărârii tribunalului se perimă după cererea unuia dintre moștenitori, apelul se perimă față de toți intimati, adică față de toți moștenitorii de sânge ce figurează în proces, căci de și interesele lor între ei pot fi contrarii exclusându-se unii pe alții de la moștenire după gradul de rudenie, însă cu toții au un interes comun față de legatar: anularea testamentului.

Decisiunea 229/902. — Respins recursul făcut de Arhimandritul Meletie Cotlumoșeanu contra decisiunii Curții de apel din București, secția I cu No. 166/901, dată în proces cu C. E. Schina și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Hănțescu;

Pe d-nii avocați M. Sipsom și C. Nacu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii C. Disescu, C. Sărățeanu și N. Basilescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Curtea de apel din Galați, s. I, prin decisiunea sa No. 105/900 confirmată prin decisiunea acestei Inalte Curți, s. I No. 9/901 recunoaște că între Arhimandritul Meletie Cotlumoșianu și moștenitorii răposatei Marghioala Procopie Canuși, precum și între acești din urmă, nu există nici o solidaritate, nici indivisibilitate

cu privire la obiectul procesului; că interesele Arhimandritului Meletie sunt contrarii intereselor moștenitorilor, și că chiar între moștenitorii interesele nu sunt comune; că în materie de perimare instanța nu este indivisibilă ori de câte ori lipsesc elementele solidarității, indivisibilității sau comunității de interese; și, întemeindu-se pe aceste considerente care fac un tot cu dispozitivul, declară perimat apelul Arhimandritului Meletie după cererea Mariei Preda și Mih. N. Racuti.

«Aceasta dar este definitiv judecat din punctul de vedere al perimării.

«Cu toate acestea Curtea din București prin sentința atacată cu recurs, de și desesistată d'a mai judeca, revine asupra acestui incident, scoate din proces pe arhimandritul Meletie și declară apelul său perimat nu numai în favoarea celor-l'alți impetricați cari n'au cerut-o.

«Pentru a ajunge la acest rezultat extraordinar, Curtea afirmă că din punctul de vedere al perimării, instanța este indivisibilă, că obiectul procesului chiar este indivisibil, și că între moștenitorii de sânge există comunitate de interese, contrazicând ast-fel în totul cele hotărâte prin decisiunea Curții din Galați confirmată de această Inaltă Curte.

«Cu modul acesta Curtea din București comite un exces de putere, denaturează obiectul procesului, violează autoritatea lucrului judecat rezultând din decisiunea Curții din Galați, și, în tot cazul, decisiunea atacată cu recurs este contrară decisiunii definitive anterioară a Curții din Galați».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă: că, după moartea Marghioalei Procopie Canuși, s'a cerut de la tribunalul de Ilfov trimiterea în posesiunea averii sale de o parte de către arhimandritul Meletie Cotlumoșianu pe baza testamentului prin care numita îl instituia legatar universal; iar de altă parte de către rudele de sânge împărțite în mai multe ramuri după gradul de rudenie, cerând fie care din părțile litigante excluderea celor-l-alte; că tribunalul, prin sentința No. 140/95, a respins cererea arhimandritului Cotlumoșianu declarând nul testamentul Marghioalei Canuși, și a trimis în posesiunea averii successorale numai câte va din rudele de sânge; Că în contra acestei sentințe, s'a făcut apel atât din partea arhimandritului Cotlumoșianu, cât și din partea rudelor de sânge; că înaintea instanței de apel, atât arhimandritul cât și Elena Zosima, una din rudele de sânge, au lăsat să treacă doi ani de la cel din urmă act de procedură fără a pune apelul lor în curs de judecată, iar părțile interesate: Maria Preda și M. Racuti, au cerut perimarea acestor apeluri și Curtea de apel din Galați s. I, prin decisia No. 105/900, a declarat perimat apelul arhimandritului Cotlumoșianu, iar Curtea din București s. III prin decisia No. 156/97, a declarat perimat apelul făcut de Elena Zosima; că arhimandritul atacând cu recurs decisia Curței din Galați cu No. 105/900, Curtea de casație, prin decisia cu No. 9/901 i-a respins recursul; că, în urmă, cu ocazia judecării apelurilor înaintea Curței din București s. I, în ziua de 20 Octombrie 1901, înainte de ori ce dezbateri asupra fondului, parte din moștenitorii de sânge au susținut, că

arhimandritul Cotlumoșianu, și moștenitorii defunctei Elena Zosima nu mai pot figura în instanță ca apelanți, întru cât apelurile lor fiind perimate după cererea Mariei Preda și a lui M. Racuti, această perimare are efect nu numai față cu aceste două persoane, ci față cu toți intimații din acele apeluri, adică față cu toți moștenitorii de sânge ai defunctei Canuși;

Că asupra acestei cereri, Curtea, prin decisiunea atacată azi cu recurs, după ce stabilește principiile de drept în materie, și constată în fapt, că toți moștenitorii de sânge au un interes comun, acela de a anula testamentul, admite incidentul și declară, că perimarea apelului arhimandritului Cotlumoșianu, și a Elenei Zosima are efect în privirea tuturor moștenitorilor de sânge, și în consecință scoate din proces pe numiții apelanți;

Considerând că e constant, că atât înaintea tribunalului cât și înaintea Curței de apel moștenitorii de sânge au făcut cauză comună în contra acțiunii apelului arhimandritului Cotlumoșianu, și cu toții au cerut anularea testamentului, în baza căruia dânsul cerea a fi trimis în posesiunea averii defunctei Canuși fără care, nici unul dintr'ênși, chiar cu excluderea tuturor celor-l'alți, moștenitori, n'ar fi putut ajunge a fi pus în posesiunea acelei averi;

Că, prin urmare învederat este, că moștenitorii de sânge au un interes comun în proces, acela de a derâma testamentul defunctei Canuși, și de a depărta de la moștenire pe arhimandritul Cotlumoșianu, având vocațiune fie-care din moștenitorii legali la întreaga avere de succesiune rămasă pe urma defunctei Canuși;

Că pe lângă aceasta fiind de principiu, ca atunci când între mai multe persoane există o comunitate de interese, fie care din ele e presupusă a avea un mandat tacit din partea celor-l-alte pentru a le face condițiunea mai bună, perimarea apelurilor cerută de Maria Preda și M. Racuti, urmează a profita tuturor celor-l'alți intimați din apelul arhimandritului Cotlumoșianu și a Elenei Zosima, și Curtea din București dând acest efect perimării n'a denaturat obiectul procesului și nici exces de putere n'a comis;

Considerând că Curtea de apel n'a violat nici autoritatea lucrului judecat rezultând din decizia Curței din Galați cu No. 105/900, și nici n'a dat o decisiune contrară cu aceia a Curței din Galați, căci deși interesele moștenitorilor de sânge între dênși bine înțeles sunt contrarii de oare-ce fie-care cere punerea în posesie cu excluderea celor-l-alți, este însă necontestabil că dênșii cu toți au același interes comun de a anula testamentul defunctei Canuși, iar în privirea apelului arhimandritului Cotlumoșianu nici Curtea din Galați nu neagă interesul lor comun față de arhimandrit, și nici Curtea de casație prin decisia cu No. 9/901, nu se ocupă de interesul intimaților între ei, cu ocaziunea apelului arhimandritului, ci de cesiunea numai de a se ști dacă există indivizibilitate sau solidaritate între apelul numitului arhimandrit pe de o parte, și între cele-l-alte apeluri ale moștenitorilor de sânge pe de altă parte;

Că prin urmare acest motiv de casare e nefondat și urmează a fi respins.

Asupra motivului al II-lea:

«Curtea din București declară că perimarea nu este de cât o desistare tacită rezultând din părăsirea instanței într'un timp determinat de legiuitor. Cu toate acestea când se ocupă cu determinarea efectelor perimării, Curtea se depărtează de la principiile care guvernează atât desistarea expresă cât și cea tacită,—principii rezultând din art. 260, 261 și 257 Pr. civ. și violează aceste dispozițiuni când declară că perimarea profită nu numai acelor care prin cererea făcută înaintea redeschiderii pricinii au acceptat această desistare tacită, dar și acelor care n'au cerut perimarea».

Considerând că de oare ce se constată, în specie, că interesul tuturor moștenitorilor de sânge este comun între dênșii, în ce privește excluderea arhimandritului Cotlumoșianu de la succesiunea pe care o reclamă, în baza testamentului defunctei Canuși; și de oare ce, precum s'a stabilit mai sus, presumpțiunea dobândită, în asemenea ipoteză, de unul numai din moștenitori, profită și celor-l'alți moștenitori, nu se poate susține cu succes că s'a violat dispozițiunile citatelor mai sus articole 257, 260 și 261 Proc. civ., ori că ar fi caracterul juridic ce s'ar putea atribui unei prescripțiuni.

Că, prin urmare, și acest motiv e nefondat.
Pentru aceste motive Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 21 Septembrie 1901

Președenția D-lui A. GIANNI, Consilier

Anghelina Ionescu cu Căpitan G. Ionescu

Pensiune alimentară. — Urmărire. — Copii condamnați a servi părinților o asemenea pensie. — Dacă se poate urmări leafa lor pentru o asemenea pensie. — Poprire pe leafă. — Dacă se poate valida. — Dacă hotărîrea prin care se acordă această pensie și perde autoritatea lucrului judecat dacă nu se poate executa asupra retribuțiunii fiului. — (Art. 409 Proc. civilă astfel cum a fost modificat prin legea de la 30 Ianuarie 1901; art. 1729 din Cod civil).

1. După art. 409 din Procedura civilă cu modificările ce i-au fost aduse prin legea din 30 Ianuarie 1901, leafa militarilor, ca și a funcționarilor civili, nu poate fi urmărită de cât pentru datorii către stat, penalități, creanțele privilegiate prevăzute de art. 1729 din Codul civil și alimente acordate soției și copiilor.

Ast-fel, creanțele pentru pensiunile alimentare acordate părinților nefiind prevăzute în sus citatul articol 409, nici din cele privilegiate prevăzute de art. 1729 din Codul civil, nu se pot urmări asupra lefurilor funcționarilor civili și militari.

2. O poprire neputând să aibă efectul ei de cât din momentul validării ei, poprirea făcută pe leafa unui funcționar civil sau militar pentru pensiunea alimentară acordată părinților nu se mai poate valida în urma intervenirii legii din 30 Ianuarie 1901 modificătoare art. 409 din Procedura civilă, și care oprește urmărirea lefei pentru asemenea creanțe, chiar dacă poprirea a fost făcută înaintea acestei legi.

3. Hotărîrea prin care o persoană este obligată

ă servi o pensiu ne alimentară părinților săi de și nu se poate eșecuta în leafa sa, însă prin această ăcea hotărâre nu pierde autoritatea lucrului judecat de oare ce dreptul la pensiu ne câștigat prinr'ënza nu e atins prin faptul că el nu se poate urmări în leafa fiului.

Decisiunea 342/901. — Respins recursul făcut de Anghelina Ionescu contra decisiunii Curții de apel din Galați, s. II cu No. 37/90 (1) dată în proces cu Căpitan G. Ionescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier C. Oeconomu;

Pe d. avocat Mănescu-Călărăși în desvoltarea motivelor de casare;

Pe intimat în combateri.

Deliberând;

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 1729 comb. cu art. 127 Cod. civil și rea interpretare a art. 409 din Proc. civ.

«In adevăr, instanțele de fond acordând d-nei Anghelina Ionescu o pensie alimentară de 50 lei pe lună pentru subsistența sa și obligând pe fiul său Căpitan G. Ionescu a îi servi această pensie din salariul său de căpitan, s'a basat tocmai pe dispozițiunile art. 409 Pr. civ. și art. 1729 și 187 Cod. civ., pe cari Curtea de Galați, chemată a valida poprirea, declară că alimentele acordate mamei, nu sunt alimente pe cari le prevede indicatul articol 409 Pr. civ., introducând o excepție pe care legea nu o face, ci din contră legea consacră aci principiul obligațiunei naturale, care este etern și universal, Curtea violând în mod implicit chiar autoritatea lucrului judecat.

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că, Căpitanul G. Ionescu fiind condamnat prin decisiunea Curții de apel din București, s. III, No. 172/900, investită cu titlu executoriu a servi suma de 50 lei pe lună, ca pensie alimentară, mamei sale Anghelina Ionescu, aceasta a făcut poprire, în baza menționatei decisiuni, pe o pătrime din solda convenită fiului său Căpitan G. Ionescu; că Curtea de apel din Galați a respins cererea de validare a poprirei făcută de recurenta de azi;

Considerând că după art. 409 din Pr. civilă, modificat prin legea din 30 Ianuarie 1901, leafa militarilor ca și a funcționarilor civili nu poate fi urmărită de cât pentru datorii către stat, penalități, creanțele privilegiate prevăzute de art. 1729 Cod civil și alimente acordate soției și copiilor;

Că excepțiunile fiind de strictă interpretare nu se pot întinde peste casurile anume prevăzute de lege;

Că întru cât între excepțiunile indicate de art. 409 nu intră și alimentele acordate părinților, o urmărire în lefurile funcționarilor pentru asemenea alimente nu se poate efectua;

Că nici între creanțele privilegiate prevăzute de art. 1729 Cod civil nu intră o asemenea datorie, nefiind prevăzută de acest text de lege;

Că, prin urmare, poprirea având ași avea efect din momentul validărei ei și în acel moment fiind intervenită legea din 30 Ianuarie 1901, care avea a se aplica la acea validare, cu drept cuvânt instanța de fond a a invalidat poprirea cerută de recurentă pe leafa fiului său și n'a violat nici un text de lege;

Că prin urmare motivul e nefondat.

Asupra motivului II de casare:

«Violarea în mod implicit și a autorității lucrului

judecat, căci decisiua Curții de apel din București, s. III cu No. 172/900, a tranșat dreptul nostru de a avea o pensie alimentară servită de fiul nostru Căpitan G. Ionescu».

Considerând că dacă decisiunea Curții, prin care intimatul e obligat a servi o pensie mamei sale, nu se poate eșecuta în leafa sa, prin această decisiua nu pierde autoritatea lucrului judecat, de oare-ce dreptul la pensie câștigat prinr'ënza, nu e atins prin faptul că el nu se poate urmări în leafa fiului său, care e innesisabilă pentru asemenea datorie ca cea în specie;

Că prin urmare și acest motiv e neintemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Andiența de la 29 Martie 1901

Președenția D-lui ELEM. G. ECONOMU, Președinte

Anghelina Ionescu cu Căpitan Ionescu și Comandantul depositului marinei din Galați

Decisiunea civilă No. 37

Urmărire. — Leafa funcționarilor, fie civili, fie militari. — Pensie alimentară acordată părinților. — Dacă se poate urmări în leafa funcționarului. — (Art. 409 din Proc. civilă cu modificările aduse prin legea de la 30 Ianuarie 1901; art. 1729 Codul civil).

Poprire. — Când poprirea rămâne definitivă. — Validare. — Pensie alimentară acordată părinților.

1. *Leafa funcționarilor, fie militari, fie civili, nu poate fi urmărită pentru pensie alimentară la care copiii au fost condamnați către părinții lor.*

2. *O poprire este definitivă numai din momentul validărei ei de către tribunal.*

Ast-fel dacă în momentul validărei unei popriri făcute pe leafa unui funcționar militar sau civil a intervenit o lege prin care leafa nu se mai poate urmări pentru o datorie de felul aceleia pentru care s'a făcut poprirea, această nouă lege este aplicabilă și deci urmărirea nu se mai poate valida nici pe timpul ce a curs până la această lege.

S'a ascultat d-l avocat C. Ionescu din partea apelantă Anghelina Ionescu, d-l avocat Tenea din partea intimatului Căpitan G. Ionescu și Comandantul depositului, Major Boerescu;

Curtea deliberând,

Având în vedere că prin această sentință s'a respins cererea făcută de apelantă de a se valida poprirea efectuată de portăreii trib. Covurlui prin procesul-verbal No. 282 din 1901 în mânăle Comandantului depositului equipagiului de marină din Galați, pe o pătrime din solda Căpitanului George Ionescu, pentru despăgubirea reclamantei de sumele de bani ce are a lua în baza decisiunei Curții de apel București, s. III-a No. 172 din 1901 și s'a invalidat această poprire;

Având în vedere că apelanta prin avocatul său susține că creanța sa fiind pentru alimente, după art. 409 Pr. civ., combinat cu art. 1729 Cod. civ., poate urmări salariile funcționarilor, fie civili, fie militari; că în tot cazul art. 409 din Codul civil nu limitează casurile în cari salariul poate fi urmărit numai la alimentele soției și copiilor, ci aceeași regulă trebuie aplicată și la alimentele părinților; că în cel mai rău cas poprirea să se valideze pe timpul de la efectuarea ei până la 30 Ianuarie anul curent, data modificărei art. 409 din

(1) A se vedea această decizie publicată mai jos.

Pr. civ. în sensul că nici salariul militarilor să nu fie urmăribil;

Considerând că, după art. 409 din Pr. civ. modificat prin legea promulgată la 30 Ianuarie anul curent, salariul militarilor ca și al funcționarilor civili, nu poate fi urmărit de cât pentru datorii către stat, penalității, creanțele privilegiate, prevăzute de art. 1729 din Cod. civil și alimente acordate soției și copiilor;

Considerând că între datoriile privilegiate prevăzute de art. 1729 din Codul civil, nu intră și alimentele acordate părinților;

Considerând că de și obligația copiilor de a procura alimente părinților se bazează pe același principiu pe care se fondează și îndatorirea părinților de a procura îngrijirea copiilor, totuși, întru-cât art. 409 prevede regula că salariile nu se pot urmări, iar la această regulă se specifică anume excepțiile admise, între cari nu intră și creanțele pentru pensiile alimentare acordate părinților, prin urmare pentru nise asemenea creanțe, lefurile funcționarilor civili și militari nu se pot urmări, căci excepțiile sunt de strictă interpretare, ele trebuiesc restrânse la cazurile anume specificate de lege;

Considerând că de și poprirea s'a efectuat de portărel sub regimul vechiului art. 409 din Proc. civ., după care salariile militarilor se puteau urmări pentru orî-ce fel de datorie, însă o poprire este definitivă numai din momentul validării ei de către tribunal, or în momentul când tribunalul era chemat a o valida, intervenind deja legea din 30 Ianuarie 1901 după care salariile militarilor nu se mai puteau urmări, deci această lege este aplicabilă, și urmărirea nu se poate valida nici pe timpul ce a curs până la această lege;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.;
(ss) El. G. Economu, G. Tanovicesanu, Sp. Stătescu, Fr. Papp.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența de la 4 Aprilie 1902

Președenția d-lui V. BĂLĂȘESCU, judecător de ședință

Ion Dușeanu cu Maria Bucur, Nae Roșea și alții

Proces-verbal No. 4020

Pământ rural.—Dacă poate fi urmărit. — Imposibilitatea de a putea fi urmărit de creditorii clăcașilor. — Art. 7 L. rurală din 1864; art. 1, 2 și 14 Legea interpretativă din 1879; art. 42 L. jud. de pace din 1896.

Pământurile foștilor clăcași improprietăriți neputând fi înstrăinate și ipotocate de bună voe de sătenii, de cât numai la anumite persoane, ele au fost scoase din comerț prin lege chiar, care le declară inalienabile, și ca atare, nu pot forma gagiul orî-cărui creditor și a fi urmărite de acesta pentru datoriile contractate de sătenii.

Această inalienabilitate a pământurilor rurale constituind un principiu de ordine publică, călcarea lui sub orî-ce formă s'ar face, trebuie reprimată chiar din oficiu și în orî-ce stare a procedurii, pentru ca inalienabilitatea edictată de legiuitor să fie respectată.

La strigare făcută a răspuns: creditorul urmăritor Ion Dușeanu, asistat de d. avocat V. Georgescu, debitorii Maria Bucur, Nae Roșea, Maria Niculae Pârșcan cu soțul său Nicolae Pârșcan și Elisabeta Gh. Stan Nițu cu soțul său Gheorghe Stan Nițu, în persoană și adjudecatorul Ion I. Dușeanu în persoană. Procedura îndeplinită.

Tribunalul,

Având în vedere că, după cererea creditorului Ion Dușeanu, din comuna Poenari, s'a scos în vânzare averea imobiliară descrisă în afișe și publicațiuni, a

debitorilor Maria Bucur, Nae Roșea, Maria Niculae Pârșcan și Elisabeta Gh. Stan Nițu, din aceeași comună, și prin jurnalul tribunalului No. 3823 din 26 Martie a. c., s'a adjudecat provisoriu asupra lui Ion I. Dușeanu, fixându-se supra-licitarea pentru astăzi;

Având în vedere că, din declarația creditorului și din actele din dosar, rezultă că averea urmărită constă din pământul ce s'a concedat autorului debitoarelor după legea rurală, ast-fel că înainte de a se procede la supralicitare, urmează a se stabili dacă asemenea pământuri pot fi urmărite;

Considerând că legiuitorul din 1864, dintr'un interes de ordine economic și socială, pentru a da o mai mare dezvoltare agriculturii și pentru a filtra sătenilor dragostea de țară prin legarea lor de pământul pe care'l muncea, aducând o atingere dreptului de proprietate, a declarat pe sătenii deplinii proprietari pe locurile pe cari clăcuiseră, creând ast-fel mica proprietate rurală;

Considerând că, pentru a se asigura de realizarea scopului urmărit, legiuitorul prin art. 7 din legea de la 1864, a declarat inalienabile pământurile concesate sătenilor, în termen de 30 ani, de la punerea în aplicare a legii, termen care a mai fost prelungit prin art. 132 din Constituția revizuită din 1884, iar prin art. 1 al legii din 1879, interpretativă a art. 7, a declarat nule orî-ce înstrăinări făcute în fraudă a legii;

Considerând că principiul de inalienabilitate, înscris în art. 7, a fost temperat prin două excepțiuni, fiind permis sătenilor improprietăriți: a) de a înstreina și b) de a ipotoca de bună voe, pământurile lor, către comună sau către un alt sătean, care, nefiind clăcaș nu avea asemenea pământuri, după cum se explică în art. 1 al legii din 1879, interpretativă a art. 7 din legea rurală;

Considerând că, odată admisă înstreinarea de bună voe și ipotocarea care implicit conține în sine și dreptul creditorelui de a expropria forțat pe debitor în cas de nerespectarea obligațiunei sale, numai la anumite persoane, atunci numai în aceste casuri excepționale principiul de inalienabilitate a pământurilor rurale, este știrbit;

Considerând că excepțiunile nu pot fi întinse prin analogie la alte casuri de cât cele prevăzute în mod expres prin lege, de oare-ce legea rurală este specială, și prin urmare, dispozițiunile ei urmează a fi interpretate în cel mai restrâns sens;

Că, prin urmare, pământurile foștilor clăcași improprietăriți, neputând fi înstrăinate și ipotocate de bună voe de sătenii, de cât numai la anumite persoane, pentru alte casuri, ele au fost scoase din comerț, prin lege chiar, care le declară inalienabile și, ca atare, nu pot forma gagiul orî-cărui creditor și a fi urmărit de dâșii pentru datoriile contractate de sătenii (vezi decizia No. 45 din 13 Februarie 1901 a Inaltei Curți de casație publicată în No. 27 al Curierului Judiciar din anul 1901);

Considerând că, prin art. 42 din legea judecătorelor de pace din 1896, legiuitorul a căutat a pune în evidență mai mult acest principiu, ce rezultă din legea rurală, căci în mod categoric apărat de sequestru și urmărire, pământurile foștilor clăcași declarate inalienabile;

Considerând că, în sistemul celor cari, trecând peste aceste principii rezultând din diferite legi de improprietărire, permite orî-cărui creditor, a urmări pământurile rurale, sub condițiunea ca la vânzare să nu fie primiți să liciteze de cât persoane ce au capacitate de a dobândi pământuri rurale, s'ar crea sătenilor improprietăriți o situațiune mult mai rea de cât a orî-cărui alt debitor, fiind-că, în adevăr, dâșii ar fi expropriați cu ușurință și pe prețuri derisorii de bunurile lor, căci numărul licitatorilor fiind limitat, concurența s'ar reduce aproape la nimic, ceea ce nu se poate întâmpla în cel-alt cas, când nici o condițiune sași limită nu se pune acelora ce ar voi să liciteze; orî, nu

aceasta a putut fi intențiunea legiuitorului, care împroprietărilor pe săteni, i-a acoperit de protecțiune, declarând inalienabile pământurile ce le dăduse;

Considerând că creditorul Ioan Duțeanu nu se află în situațiunea excepțională, prevăzută de art. 7 din legea rurală, de oare-ce nu are nici creanță ipotecară consimțită de sătean, asupra pământului ce a scos în vânzare, și nici nu are dreptul a dobândi pământuri rurale, având deja asemenea pământuri, fapte pe care nu numai nu le contestă, dar le afirmă chiar 'naintea tribunalului; așa că urmărirea pământurilor rurale ale debitorilor Maria Bucur, Nae Roșca, Maria Nicolae Pârșean și Elisabeta Gh. Stan Nițu, făcută după cerearea sa, urmează a fi anulată;

Considerând că inalienabilitatea pământurilor rurale constituie un principiu de ordine publică și călcarea lui, sub orî-ce formă s'ar face, trebuie reprimată chiar din oficiu și în orî-ce stare a procedurii, pentru ca inalienabilitatea să fie respectată (art. 14 al legii din 1879); așa că de și, în speță, suntem în supralicitarea averii urmărită, vânzarea se poate opri.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Bălășescu, tribunalul oprește supralicitarea averii urmărită debitorilor Maria Bucur, Nae Roșca, Maria Nicolae Pârșean și Elisabeta Gh. Stan Nițu, compusă din pământ rural, și scoate de sub urmărire bunurile urmărite.

(ss) V. Bălășescu, G. D. Lalo

Observație.—Este cunoscută controversa la care înstrăinarea pământurilor rurale a dat loc în urma revisuirii Constituției de la 1884. S'a susținut, în această privință, că înstrăinarea pământurilor rurale ar fi cu totul interzisă prin art. 132 din Constituție. Veđi în acest sens, trib. Teleorman, Iași, Râmnicu-Sărat, Slatina, Suceava, Romanaf, C. București, etc. *Dreptul* din 1887, No. 56 și din 1893, No. 34. *Curierul Judiciar* din 1896, No. 1, 16, 21 și 30. *Dreptul* din 1897, No. 32 și 37. *Curierul Judiciar* din 1900, No. 27 și 75. Ultima sentință a trib. Teleorman (*Curierul Judiciar* din 1900, No. 75) este mai cu seamă foarte bine motivată și arată toate discuțiile urmate în această privință în Camerele de revisuire de la 1884. Jurisprudența Curței supreme și majoritatea tribunalelor din țară este însă fixată în sens că Constituția nu oprește pe săteni de a înstrăina pământurile lor la alți săteni neîmproprietăriți sau către comună, pentru că textul suscitât din Constituție n'a făcut de cât să dea un caracter constituțional inalienabilității acestor pământuri, prelungind termenul ei până la 1916, permițând și schimburile de pământ, cari nu erau prevăzute prin legile anterioare. Veđi în acest din urmă sens, singurul juridic după părerea noastră, Cas. rom., C. București, trib. Bacău, Dolj, Ialomița, Prahova, etc. *Dreptul* din 1885, No. 38; din 1890, No. 29; din 1891, No. 60 și 70; din 1893, No. 49 și 77; din 1895, No. 61; din 1896, No. 26 și 65. *Curierul Judiciar* din 1893, No. 81; din 1896, No. 5, 11, 13 și 28. *Curierul Judiciar* din 1897, No. 33 și din 1899, No. 35. Bulet. Cas. 1897, p. 1038 și 1305. Bulet. 1898, p. 586 și 1309. *Dreptul* din 1900, No. 76. Ultima decizie a Curței de casație, pro-

nunțată în acest din urmă sens, prin care se casează sentința menționată a trib. Teleorman, este din 8 Octombrie 1901 (*Dreptul* din 1902, No. 35). Veđi și decizia din 3 Nov. 1901 la care am luat și noi parte, (*Curierul Judiciar* din 1901, No. 7). Tot în acest din urmă sens s'a pronunțat și Curtea din Iași, după ce mai întâi admisesese soluția contrară. Veđi *Dreptul* din 1897, No. 9. Cpr. în acelaș sens, Dim. Kebapci, *Pr. civ.*, IV, No. 180, p. 255 urm. Em. Cernătescu, *Dreptul* din 1892, No. 48 și 50.—Veđi însă G. G. Flaislein; *Dreptul* din 1891, No. 38. Veđi asupra acestei controverse t. V a Comentariilor noastre, p. 124, nota 1; t. VII, p. 126, nota 1 și tratatul nostru în limba franceză, p. 303, nota 3.

Dar dacă pământurile clăcașilor pot fi înstrăinate și în urma revisuirii Constituției de la 1884, rămâne bine înțeles că înstrăinarea nu se poate face de cât către persoanele determinate de lege, adecă către comună sau un alt sătean neîmproprietărit (art. 1 L. din 13 Fevr. 1879); de unde rezultă că pământurile clăcașilor nu pot fi urmărite de creditori pentru datoriile contractate de proprietarii lor; alt-fel legea ar fi indirect violată. (Cpr. Cas. rom. *Curierul Judiciar* din 1901, No. 27 și *Dreptul* din acelaș an, No. 34). Tribunalul de Muscel ȳice cu drept cuvânt, prin sentința ce publicăm astă-ȳi, că această inalienabilitate constituie un principiu de ordine publică și că violarea lui, sub orî-ce formă s'ar ivi, trebuie reprimată de justiție, pentru ca inalienabilitatea să fie respectată. Prin urmare, soluția admisă de tribunal este juridică, ear sentința sa bine motivată; de aceea ne-am permis de a atrage atenția cititorilor noștri asupra ei.

D. Alexandresco

NECROLOG

În ultimul moment, când ziarul se afla sub presă, primim întristătoarea știre că d-l Tache Giani, distins avocat, fost ministru și în mai multe rânduri decan al Baroului de Ilfov, a încetat din viață.

Transmitem condoleanțele noastre desolatei sale familii.

Avis pentru Abonați

Curierul Judiciar, în tot timpul vacanței, până la 1 Septembrie, va continua să apară regulat ca și în anii trecuți, la fie-care 2 săptămâni; ast-fel, numărul viitor v'a apare Duminică 14 Iulie a. c.

D-nii abonați, cari doresc a primi ziarul la stabilimentele balneare, unde se due, sunt rugați a ne anunța adresa exactă unde voese a li se trimite, precum și timpul de când și până când să le trimitem.

Administrația